

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 38, št. 3
MAJ-JUNJ 2018

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ RIM
- ⇒ BOSNA
- ⇒ PIKNIK
- ⇒ PRVOOBHAJANCI
- ⇒ BIRMANCI

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

BOG POSKRBI

Letos Neokatehumenska pot praznuje 50 letnico ustanovitve, zato smo bili povabljeni na romanje, da se srečamo s svetim očetom papežem Frančiškom in Kikom Argueliem-ustanoviteljem poti na velikem prizorišču Univerzitetne klinike Tor Vergata pri Rimu. Dolgo sem oklevala, ali bi se prijavila na tako dolgo pot, ki traja samo slabe 3 dni, od petka zvečer do nedelje, pa sem le zbrala pogum in se prijavila. Na pot smo odšli z avtobusom iz Logatca prvi petek v maju zvečer ob pol deveti uri. Na avtobusu nas je bilo poleg dveh voznikov 41 bratov in sester iz različnih skupnosti, Maribora, Kisovca, Fužin, Brezovice in Logatca – pisana družčina, veliko mladine, nekaj otrok, nekaj zakonskih parov in nekaj starejših. Vso noč smo se vozili in v soboto zjutraj prispeli na dogovorjeno parkirišče. Ni bilo enostavno razporediti okrog 1500 avtobusov čim bližje prizorišču

srečanja. Iz Slovenije so prišli 3 avtobusi. Združili smo se skupaj in pod slovenskimi zastavami skupaj peš krenili proti prizorišču in za razdaljo okrog 1,5 km porabili cca 2 uri, zelo počasi se je reka ljudi, iz vseh koncev sveta premikala po cesti, brez nervoze, brez prerivanja, brez slabe volje. Mnogi mladi so navdušeno igrali na kitare znane melodije neokatehumenskih pesmi, ki smo jih prepevali lahko vsak v svojem jeziku. Bilo je neverjetno vzdušje veselja in pričakovanja srečanja – zame prvič. Nam je bilo dodeljeno mesto zelo daleč od prizorišča in dogajanje smo spremljali preko velikih ekranov. Eno uro pred prihodom papeža je Kiko spregovoril o težavah osamljenosti, ki se neverjetno širi v zahodnih bogatih državah. Mnogi ljudje, predvsem starejši, bolni, brez otok ali ločeni, po cel mesec ne spregovorijo besede s človekom, zaprti so v svojem stanovanju,

nimajo nikogar, ki bi se zmenil zanje. Mnoge najdejo v stanovanju, ko so že nekaj dni mrtvi. Iščejo rešitev, kako pomagati in poskrbeti za take ljudi. Zato mnogi škofje po svetu prosijo Kika, da v povsem razkristjanjenem in poganskem okolju ustanavlja male krščanske skupnosti, sestavljene iz nekaj družin z otroki in prezbitrom-duhovnikom, da v tako okolje prinesejo nov vzorec življenja, kjer so v

skupnosti ljudje povezani med seboj v ljubezni kot bratje in sestre, da so luč, sol in kvas za druge. Ob 11. uri je prišel papež, ki smo ga sprejeli in pozdravili z velikim navdušenjem. Kiko mu je predstavil skupnosti, ki so prišle iz cca 130 držav, nekateri so si vzeli cel teden časa, da so se udeležili kratkega srečanja. To človeka globoko pretrese in gane, koliko so pripravljene žrtvovati in potrpeti. Iz Argentine

je prišlo 600 bratov in sester-teh se je papež še posebej razveselil. Po kratkem nagovoru je k sebi povabil družine, ki so se prijavile, da so pripravljene zapustiti svoje ustaljeno, urejeno življenje, svoje udobje in varnost ter iti v misijon, kamorkoli po svetu jim bo določil žreb – za večino ljudi je to nedoumljivo, a ne za človeka, ki je resnično spoznal in doživel srečanje z živim Jezusom. Vse družine je blagoslovil in se jim

Foto: Tomo Strle

zahvalil za pogum in pripravljenost za pričevanje. Ob 12.30 uri nas je papež vse skupaj slovesno blagoslovil in se poslovil, ker ga je že čakala druga obveznost. Mi pa smo veselo in mirno počakali, prepevali in mnogi tudi plesali ob veselem brenkanju kitar še več kot dve uri, da se je reka ljudi v odhajanju vsaj malo razredčila, preden smo se odpravili proti parkirišču z našim avtobusom.

Za ves sobotni dan je bilo napovedano deževno vreme in po nebu so se ves čas podili temni in težki oblaki, med katerimi je občasno na kratko posijalo sonce. Če bi ves čas sijalo sonce, bi bili kot na žaru, vsi kuhani in pečeni. Če bi deževalo, pa bi bili vsi premočeni in blatni od travnatega zemljišča, kjer smo hodili in sedeli na tleh. Ko smo bili končno vsi zbrani v avtobusu, je začelo močno deževati. Lahko si je predstavljati, kakšna hvaležnost in občudovanje je napolnilo naša srca, ko smo

spoznali, kako je Božji Duh razgrnil kopreno nad nami, da nas ni ožgalo sonce in zadrževal dež, da nas ni močilo. Dobili smo naročilo, naj se primerno obujemo, a kaj je primerno obuvalo za dež in dolgo hojo. Jaz sem obula lahke pol sandale in si mislila, če bo dež, bodo manj mokri, ker so manjši, če pa bo zdržalo vreme brez dežja, bodo moje noge bolj lahke in zračne. In z veliko hvaležnostjo sem spoznala, kako je Bog ljubeče poskrbel zame in nagradil moje na videz predrzno zaupanje.

Nato smo se odpravili proti drugi strani italijanskega polotoka najprej do San Gabriella, kjer smo se zbrali bratje in sestre vseh skupnosti Balkanskega področja, Slovenci, Hrvati, Srbi, iz Bosne ..., da smo skupaj obhajali nedeljsko evharistijo, skupaj s prezbiterom Giacocom, ki je odgovoren za skupnosti na področju bivše Jugoslavije. Po končani evharistiji smo se odpravili proti mestu

Rosetto, kjer naj bi nas pričakale družine z večerjo in prenočiščem. Pojavil se je dvom, da bo naša prenočitev verjetno v kakšni športni dvorani, pa smo takoj začeli godrnjati, da bi se kar takoj odpravili proti domu in prespali kar v avtobusu še eno noč. Ker smo imeli dva šoferja, bi bilo to izvedljivo, tudi šoferja nista nasprotovala. Vendar odgovorni za naš avtobus ni popustil našim idejam in je vztrajal pri dogovorjenem, pa kakorkoli se bo izšlo. Ko smo pripeljali na parkirišče v Rosettu, so nas pričakali predstavniki družin, da nas popeljejo na domove za večerjo in prenočitev. Bili smo veselo presenečeni. Ker sva s sestro Anico sedeli spredaj takoj za odgovornim, sva bili prvi na vrsti in prevzel naju je gospod Rodriguez z 12 letnim sinom Francescom, ki sta naju z avtom odpeljala v 10 km oddaljeni Pinetto na svoj dom blizu obale Jadranskega morja. Sprejela naju je družina s 4 otroki v starosti od 14, 12, 9 let

in 9 mesecev. Pogovarjali smo se v polomljeni angleščini, a smo se kar dobro razumeli. Tudi oče z otroki razen najmlajše Katarine in mame Simone je bil na srečanju s papežem in kot družina so se prijavili, da se dajo na razpolago za *missio ad gentes*, da jih pošljejo v misijon v deželo, kamor jim bo dolo-

čil žreb. Skupaj smo imeli bogato večerjo, se veselo pogovarjali in smejali. Otroci so nama odstopili svojo sobo in kopalnico za to noč. Bili so veseli, saj zanje sprejeti gosta, pomeni sprejeti samega Jezusa. Bila sem zelo utrujena in glava mi je bila zelo težka od dolgega potovanja in slabega spanja v av-

tobusu celo noč, zato sem si želela čim prej v posteljo. Narisala sem pravokotnik okrog glave, da bi pokazala, kako je težka, pa je gospod razumel, da bi rada naredila foto posnetek na telefon. Tako smo naredili skupno fotografijo za spomin, saj zjutraj otrok nisva več videli, ker smo prej odšli, preden so

Foto: Tomo Strle

oni vstali, saj je bila nedelja, ko malo dlje lahko spijo. Noč sem prespala zelo dobro, zjutraj sva bili deležni čudovitega ptičjega koncerta z ulice pod oknom, takoj ko se je zdaniilo. Zbudila sem se prerojena in spočita. Pripravili so nama bogat zajtrk, obilno hrano in pijačo za popotnico, pa še buteljko

vina za domov. Obe sva bili presenečeni nad njihovo dobroto in velikodušnostjo. Spoznala sem, da kljub različnim jezikom, jezik ljubezni razume vsak in kako drži, da kjer je Bog v srcu matere in očeta, tam je ves dom Njegovo svetišče – to je izžarevalo v njihovem domu. Ugotavljali smo, kako smo srečni, da

smo v Cerkvi, v skupnosti, da smo kristjani, da Bog dela čudovite stvari v našem življenju in da smo med seboj bratje in sestre kjer koli po svetu. To je velik božji dar. Prisrčno smo se poslovili in objeli, potem naju je oče odpeljal proti zbirnemu mestu, med potjo pa smo si ogledali še park z nasadom

pinij ob obali, po katerih se mesto imenuje. Do avtobusa smo prišli točno ob 9.uri, kot je bilo dogovorjeno. To srečanje mi bo ostalo v trajnem spominu kot zelo lepa izkušnja, kako Bog poskrbi in deluje po človeku-bratu.

Na poti proti domu smo si v avtobusu delili izkušnje in ugotavljali, kaj bi zamudili, če bi trmasto vztrajali pri svojem načrtu in željah. Bog nam je pripravil mnogo boljši scenarij. Če bi še eno noč prespali na vožnji v avtobusu, bi bili mnogo bolj utrujeni in posledice bi čutili še nekaj dni, tako pa smo bili vsi prerojeni in navdušeni in preseenečeni nad odprtostjo in velikodušnostjo neznanih bratov in sester v tuji deželi. Domov sem se vrnila spočita, vesela in hvaležna za doživetja, ki so presegla vsa moja pričakovanja.

»Kristjan se odreče dobremu zato, da dobi večje dobro, ki mu ga Bog želi podariti, če mu zaupa.«

ROMANJE V BOSNO

Četrtek, 10. maj 2018.

V zgodnjem jutru smo se romarji logaške Karitas odpravili na tridnevno romanje v Bosno. Tudi letos je romanje organizirala Elka Kokalj, vodič je bil gospod Sandi Osojnik, za duhovno vodstvo pa je skrbel gospod župnik Janez.

Po blagoslovu in jutranji molitvi nas je pot kar hitro pripeljala do Bihaća, kjer smo si v prelepem majskem jutru ogledali slapove Une, mestno središče, kapelo, zvonik cerkve sv. Antona Padovanskega in zunanost džamije Fethija. Prilegla se je tudi jutranja kava, sproščen pogovor in sprehod po mestu.

Naslednji postanek je bil v mestu Ključ, ki je dobilo svoje ime zaradi geostrateškega položaja v zgodovini.

Popoldne smo prispeli v Jajce in si v starem mestnem jedru ogledali krščanske katakombe, dotrajano

cerkev sv. Marije, zvonik sv. Luke in razvaline hiše, kjer se je med vojno skrival Titov štab. Obiskali smo tudi muzej Avnoja. Posebno doživetje so bili slapovi reke Plive in leseni mlini na Plivskih jezerih, tako imenovani Mlinčiči. V Podmilečju, romarskem centru, kjer stoji stara cerkev sv. Janeza Krstnika, smo popoldne na dan vnebohoda imeli sveto mašo. Za novo, nedokončano cerkev, ki je postavljena nedaleč stran, je izdelal načrte slovenski arhitekt Marko Mušič. Dan smo zaključili z molitvijo in večerjo v hotelu na Ilidži.

Naslednji dan smo začeli z ogledom Sarajeva, mesta, kjer se prepleta kultura vzhoda in zahoda, kjer so druga ob drugi skozi stoletja bivale štiri veroizpovedi: židovska, katoliška, islamska in pravoslavna.

Sarajevo je mesto na obeh bregovih Miljacke, pritoka reke Bosne, ob vznožju

Trebevića. Najstarejše naselje na področju Sarajeva je neolitski Butmir. Ob koncu bronzaste dobe to področje zavzamejo Iliri, nato pa Rimljani pokorijo Ilire in od 10. stoletja se v tej kotlini razvija bodoča bosanska država.

Sarajevo so leta 1461 ustanovili Osmani.

Turki, ki so v 15. stoletju osvojili te kraje, so novo naselje poimenovali Saraj – ovasi, kar pomeni polje okoli dvora, od tod tudi ime Sarajevo. Velik razvoj je doživelo za časa Gazi Husrev – bega. Ta je zgradil tudi džamijo, ki smo si jo ogledali. Sarajevo je tudi pogorelo. V 17. in 18. stoletju so se tu vrstile številne vojne. Posebej krute so bile notranje vojne, ljudem pa niso prizanašale niti epidemije. Leta 1878 so Avstrijci zlomili upor vstajnikov in okupirali Bosno in ta zasedba je trajala vse do leta 1918. Za časa avstrijske uprave so bile zgrajene mnoge javne stavbe, parki, železnica, sem so se naseljevali številni tujci iz različnih predelov Avstro-Ogrske. 28.

junija 1914 pa se je v Sarajevu pisala zgodovina Evrope, namreč Gavrilo Princip je tu ustrelil avstrijskega prestolonaslednika Franca Ferdinanda in njegovo ženo. Ta dogodek je bil povod za 1. svetovno vojno, strahovito štiriletno morijo, ki je silovito prizadela Evropo in povsem spremenila njene meje. Leta 1941 so Sarajevo zasedli Nemci. Po drugi svetovni vojni so sledila desetletja miru, vse do leta 1992, ko so izbruhnili prikrita nacionalistična trenja in pripeljala do nove vojne, ki se je zaključila leta 1996. Vsepovsod so še danes vidni sledovi te morije. Gospod župnik Janez nas je, ko smo se peljali mimo pokopališč, opomnil, da zlo ne miruje, da je v človeku tudi moč teme. To se je lepo odrazilo pri srbskih ostrostrelcih, ko so s hribov streljali na nemočne ljudi, ki so hodili po ulicah. Strašne stvari so doživljali ljudje v tem sarajevskem kotlu in v začetku sploh

niso vedeli, za kaj gre. Prav je, da ozavestimo tudi te dogodke in se ob tem spomnimo, da nam je Bog obljubil, da zlo v zgodovini človeštva ne bo imelo zadnje besede. Ta huda dejanja, za katere smo mislili, da se na prostoru bivše Jugoslavije ne bodo nikoli zgodila, so nam lahko v razmislek.

Po sprehodu po Baš čaršiji smo se napotili v bogoslovje, kjer nam je bogoslovec Valentin Čosič, doma iz Litije, predstavil tamkajšnje bogoslovje in težke razmere v sarajevski škofiji, saj se je po vojni veliko katoličanov izselilo, povečalo pa se je število muslimanov. Povzpeli smo se na vrh stavbe bogoslovja, od koder je lep razgled na Sarajevo. Sledila je sv. maša v stolnici, nato pa skupno kosilo v konobi Sedef, kjer smo okusili njihove nacionalne jedi. Po ogledu kraja atentata na Franca Ferdinanda in ostankov Kolobara hana smo odšli v Zemaljski muzej, kjer so nas vodiči popeljali skozi

bosansko zgodovino. Posebej zanimiva so bila njihova bivališča. Nato smo odšli k izviru reke Bosne, ki se nahaja na obrobju Sarajeva, pod planino Igman, v bližini predmestja

Ilidža. Park je sestavljen iz mreže poti, ki vodijo do brbotajočih izvirov, brzic in slapov, mirujočih ribnikov ter manjših otokov, ki jih povezujejo mostički.

Dan smo zaključili z večerjo in veselim druženjem.

V soboto smo najprej odšli v neokatehumensko nadškofijsko misijonsko središču

v Vogošći, nedaleč od Sarajeva, kjer nas je sprejel Jošt Mezeg, duhovnik iz naše župnije, in nam z veseljem nazorno predstavil delovanje njihovega misijonskega središča.

Poslušali smo tudi pričevanje tamkajšnjega bogoslovca, ki nam je predstavil svoje odraščanje, iskanje samega sebe in svojo pot v bogoslovje. Sveta maša, molitve, osebne in

skupne prošnje, so bile za vsakega izmed nas svojevrstno duhovno doživetje. Pri vseh svetih mašah smo se s posebno molitvijo spomnili naše župnije in naše domovine.

Naslednja postaja našega romanja je bil Travnik, kjer smo si ogledali mestno jedro, videli utrdbo nad mestom, katoliško cerkev sv. Janeza Krstnika; posebej zanimiv pa je bil ogled rojstne hiše Iva Andrića (1892–1975), ki je leta 1961 dobil Nobelovo nagrado za književnost in sicer za roman *Most na Drini*. Andrić, sin hrvaških staršev, krščen v katoliški cerkvi v Travniku, je mladost preživel v Višegradu in prav kamniti most na Drini je osrednje stičišče romana, okrog katerega se kronološko nizajo usode prebivalcev različnih kultur in ver. Ob podelitvi Nobelove nagrade je bilo rečeno, da »Andrić čuti silno nežnost do človeštva, vendar se ne izmika strahotam in nasilju, ki so zanj najočitnejši dokaz za resnično navzočnost zla na svetu.« Andrić je svojo pripoved zajemal iz zgodovine vročega balkanskega kotla. Kot da se vsi ti žalostni in krvavi dogodki ponavljajo, kot da po letih miru sovraštvo znova

butne na dan.

Neža nam je na avtobusu med vožnjo prebrala nekaj odlomkov iz tega znamenitega romana.

Vijugasta cesta nas je popoldne vodila v Banja Luko, mesto, ki leži na bregovih reke Vrbas, in je drugo največje mesto v Bosni in Hercegovini in tudi prestolnica Republike srske. Največ časa smo posvetili ogledu lepe in mogočne pravoslavne cerkve Kristusa Odrešenika, ki jo obdajajo predsedniška palača, Banski dvor in narodno gledališče. Sprehod po mestu je kar prehitro minil in naša pot nas je vodila domov.

V Logatec smo prispeli v poznih večernih urah, obogateni z novimi doživetji in spoznanji.

Naj zaključim z Andrićevo mislijo: Življenje nam vrača samo to, kar mi dajemo drugim.

Vida

SVETOPISEMSKE URICE II

Tako kot je bilo dogovorjeno, smo se 3. marca zbrali v prostorih Miklavževega vrtca na II. delu seminarja Svetopisemske urice za otroke. Tokrat smo se srečali le s sestro Jožico Merlak, saj je njena pomočnica, sestra Ivica, zbolela. Biti s sestro Jožico je nekaj posebnega, saj pozabiš na čas, na neudoben majhen stolček, ampak se prepustiš njeni milini, njenem dovršenem podajanju snovi in predvsem njeni veri, ki dela njene delavnice pristne.

Tokrat smo se udeležence z vseh koncev Slovenije srečale z Jezusovimi prilikami: o pomembnosti Božje besede – v priliki o sejalcu in hiši na skali, o pomembnosti odpuščanja – v priliki o izgubljenem sinu s pravo gostijo in plesom na koncu.

Najbolj pa se me je dotaknila pripoved o križu. O Jezusu, ki je križ kot morilno orodje

spremenil v SLAVNI KRIŽ NAŠEGA ODREŠENJA. To smo pokazali na ta način, da je vsaka udeleženka sto-

pila na ozko stopnico in se naslonila na izrisanega Jezusa na križu na steni. Naslonila se je na Jezusa in z zaprtimi

oči nekaj časa ostala z Njim. Sestra Jožica je povedala, da tudi večina otrok na ta način začuti Jezusovo bližino, obudi zavedanje, da je Jezus vedno z nami, še posebej v težavah.

Papež Frančišek v Radosti ljubezni pravi, da mora biti bistveni del vzgoje otrok tudi posredovanje vere. Domača hiša mora biti kraj, pravi, kjer se učimo, kako spoznavati osnove in lepoto vere, kako moliti in služiti bližnjemu.

Svetopisemske urice so lahko v pomoč staršem pri tem poslanstvu. Božja beseda je namreč tako pomembna v našem življenju, da je od nje odvisen popoln propad ali popoln uspeh vsega kar delamo.

Zelo se mi zdi dragoceno, ker je za vsako temo, ki jo otroci spoznavajo na uricah pripravljena še kratka obrazložitev in spodbuda za starše. V priročniku je tudi tale lepa molitev za naše otroke:

**JEZUS,
PROSIM TE,
DOTAKNI SE TEGA OTROKA
PO MOJIH ROKAH,
TI SAM GA VZEMI V NAROČJE
IN
GA BLAGOSLOVI,
DAJ MU ČUTITI
LJUBEZEN
IN
BLIŽINO.**

Sonja

PIKNIK DRUŽIN DRUŽINSKEGA VEROUKA

Gospod, hvala Ti ...

... da si prvo soboto v maju zbral družine, ki smo vključene v Družinski verouk na pikniku na Vrhniku.

... Za g. župnika, ki je z veseljem vskočil in namesto bolnega g. kaplana, ki nas je sicer v tem letu spremljal, najprej daroval sveto mašo, za njegove spodbudne besede in da se je še del popoldneva zadržal v naši družbi.

... Za lepo, sončno vreme, ki je kljub slabi vremenski napovedi zdržalo do večera in smo lahko bili ves čas zunaj.

... Tudi za jutranji sprehod na Planino, za katerega se nas je nekaj družin opogumilo in smo že začeli dan v dobri družbi in na svežem zraku.

... Za gostoljubje Župnijskega vrtca Vrhnika, ki nam je za piknik dal na razpolago svojo dvorano in vrt.

... Za zelo sproščeno in dobro vzdušje.

... Za vse družinske člane, ki se zaradi službenih obveznosti sicer ne morejo redno udeleževati naših srečanj, a so prišli na piknik in tako pokazali, da tudi oni spadajo zraven.

... Za vse družine, ki bi rade prišle, pa zaradi različnih razlogov niso mogle in so bile v mislih z nami.

... Za vse pogovore tega dneva, prek katerih smo se še bolj spoznali in povežali.

... Da so se lahko naši otroci končno enkrat brez preganjanja ure naigrali in noreli.

... Za dobro hrano, ki smo jo »pikali« in vse pomočnike, ki so jo pomagali pripraviti.

Gospod, hvala Ti za krasen dan v družbi prijateljev!

Tina

VESELJE IN LEPOTA V ZAKONU

Zakonsko veselje je več kot iskanje užitka. Vključuje sožitje radosti in prizadevanj, napetosti in počitka, trpljenja in olajšanja, zadovoljstva in iskanja – vedno na poti prijateljstva, ki zakonca spodbuja k temu, da skrbita drug za drugega, si medsebojno pomagata in se podpirata (Pastoralna konstitucija Cerkve v sedanjem svetu). Ko zakonca skupaj trpita ter se borita, skupaj molita in upata, iščeta različne rešitve ter premagujeta napore, ju ta pot zagotovo poveže. V teh obdobjih stoji njuna mati Marija pod križem ter njuni prijatelji, ki ju podpirajo v molitvi. V teh obdobjih ju opogumlja božja beseda: *Ne bom vas zapustil sirot* (Jn 14,18a).

V luči zakramenta svetega zakona prosimo za prijateljsko ljubezen, caritas, ki za naše razumevanje pomeni ljubezen, ki deli od svojega, ki spoštuje nedotakljivost bistva osebe, prizna

dostojanstvo ter ceni drugega brez oblastne želje ali onkraj lastnih potreb (papež Frančišek). Ta vrsta ljubezni je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega, se ne veseli krivice, veseli pa se resnice. *Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane* (1 Kor 13,4–7). In zato mnogokrat postorimo, kaj je dobro za našega ljubega. Brez misli na povračilo, zahvalo, brez razmišljanja o enakopravni delitvi dela, brez razmišljanja o enakopravnosti spolov, ampak enostavno za to, ker te spoštujem in te imam rad/a. Ker si čudovito božje delo. Ker sva poslana na pot eden drugemu, z namenom, da se zveličava.

Estetskost se v ljubezni izraža v tem, da zakonca gledamo in ga vidimo, da ga opazimo (papež Frančišek) tudi ko je bolan, ostarel ali manj privlačen,

ko ni več tako hiter, ko ne naredi vsega, kar ga prosimo ... Gre za preraščanje mojega in tvojega ter za ustvarjanja skupnega dobrega. Zato se lahko večkrat vprašava: kaj je dobro za naju, kaj je dobro za našo družino, kaj je dobro za našo rodobino? Ali je moje razmišljanje in delovanje ljubeče? Ali naju moje razmišljanje in delovanje povezuje ali naju razdvaja?

Veselje in lepota se naj izražata vsakodnevno, ko opazimo droben trud, opravljene vsakodnevne, tudi dogovorjene ali pričakovane zadolžitve ali opravila ... Gre za čudenje in zahvaljevanje dobremu Bogu, Sveti Družini ter vsem, ki naju v krščanskem zakonu podpirajo. In tudi čudenje in zahvaljevanje naju spodbuja k živi ljubezni, saj ni nič več samo po sebi umevno, temveč zastonski dar, radost, ko mi je tvoja sreča pomembnejša kot moja lastna.

Tanja in Slavko

KAJ VSE SE POČNE V SKUPINI NAZARET?

V skupini se vsako leto prične z delavnicami in učenjem otroških iger. Veselimo se priprav na prihod sv. Miklavža. Vemo, da je ta svetnik zelo priljubljen med otroki, saj je velik dobrotnik in otroke vedno tudi obdari. V skupni se za njegov praznik vedno pripravimo tako, da predstavimo novo igrico in otroke razveselimo s sladkimi darilci. Vsako leto se tudi naučimo novo igrico, ki jo posvetimo staršem, posebno mamam. Na to prireditev povabimo še zunanje goste, da popestrijo srečanje. Letošnje leto smo imeli v

gosteh: otroke iz Miklavževega vrtca, otroški zbor Adoramus, oktet Kolkr"tolk in skupino Mladi godci iz Horjula.

Pridno pa se v skupini Nazaret tudi ustvarja. Letošnje leto smo pričeli z učenjem izdelave rožic iz krep papirja, potem smo se preizkusili še z izdelavo živalic iz gline. Izdelke smo pokazali na Gregorijevem sejmu. Tam smo se tudi predstavili s krajšo igrico O sreči, ki nam jo je napisal g. Marcel Štefančič. Svoje izdelke smo razstavili na razstavi v času jaslic in za praznik Velike noči

v recepciji doma Marije in Marte. Nastopali smo tudi na letošnjem programu Oder mladih.

Preizkusili smo se z učenjem kvačkanja. Več zanimanja pa je z izdelavo gobelinov. Mislim, da bomo s tem kar nadaljevali do počitnic. Tudi z oskrbovanci Doma Marije in Marte bomo pripravili še skupno delavnico. Za zaključek pa se bomo podali še na krajši izlet in upam, da se bomo vsi veselili zaključka in seveda novega snidenja ob novem šolskem letu.

Kati Dolenc

DUHOVNE VAJE PRVOOBHAJANCEV

Letos so novost v naši župniji duhovne vaje za prvoobhajance. Pobudo, da bi se tako kot birmanci tudi prvoobhajanci z duhovnimi vajami pripravili na prejem zakramenta, je z odprtimi rokami sprejel gospod župnik.

Tako smo se v petek, 6. aprila, z letošnjimi prvoobhajanci odpravili na duhovne vaje na Zaplano, v Dom Bratstva.

Naslov duhovnih vaj je bil »BOG TE KLIČE«. Teme, ki smo jih želeli poudariti, pa sta

bila zakrament svete spovedi in zakrament svete evharistije. Poleg gospoda župnika, ki je poskrbel za duhovno zelo bogat konec tedna, smo za dobro počutje otrok skrbeli še Dejan Stojko, ki nam je kuhal in pripravljaj

odlično hrano, Kristina Stojko, Estera Stojko ter Darija Turk. Ker je gospod župnik pred tem bil zelo bolan, smo otroci, starši in kateheti veliko molili ter prosili Boga, da bi se nam zdrav lahko pridružil. Naše prošnje je Gospod uslišal, za kar smo neizmerno hvaležni.

V petek nas je na Zaplani pričakalo sončno vreme in tako je bilo ves konec tedna. Porazdelili smo se po sobah, potem pa za uvod zapeli nekaj pesmi, se seznanili z hišnim redom in se z žrebom razdelili v pet skupin. Vsaka skupina je bila dežurna za en obed: morala je pripraviti jedilnico in po obedu prostor pripraviti za katehezo, dežurna skupina je imela tudi molitev pred jedjo in zahvalno po njej. V petek smo se glede pravil še malo lovili, v soboto pa je delo že steklo kot namazano. Kljub temu, da so otroci zvečer težko zaspali, smo nekateri imeli budnico že ob 5 uri zjutraj. Zato smo s skupino fantov odšli za dom na zgodnjo

telovadbo in na krajši pohod po Zaplani. Po odličnem zajtrku so nas nagovorile tri Jezusove prilike: o izgubljeni drahmi, o izgubljeni ovci in o izgubljenem sinu. Vse tri smo tudi uprizorili. Pogovarjali smo se, kako nas Bog ljubi in nas kliče k spreobrnitvi. Po katehezi so prvoobhajanci prvič prejeli zakrament svete spovedi. In pred kosilom še premišljevali in uprizorili krajši križev pot. Po popoldanskem počitku smo se odpravili na sprehod do nekdanje logaške faranke Erne, kjer smo se posladkali. Pri popoldanski katehezi smo odkrivali pomen evharistije v našem življenju, barvali po-barvanke, se pripravljali na sveto mašo in jo pred večerjo tudi obhajali. Po večerji smo si ogledali film z naslovom Bodite dobri, če morete. Utrujeni smo legli k počitku.

V nedeljo smo bili še pod vtisom filma in otroci so imeli veliko vprašanj, na katera je odgovarjal gospod

župnik. Nadaljevali smo s kvizom Male veroučne celice, kjer so otroci pokazali ogromno znanja, ki so ga vsrkali že med letom pri verouku in na teh duhovnih vajah. Po kosilu so prišli starši otrok in duhovne vaje smo skupaj zaključili s sveto mašo v cerkvi svetega Urha in Martina.

Dogajanje na duhovnih vajah je bilo prepleteno s petjem, za katerega sta poskrbeli predvsem Estera in Kristina, igranjem, molitvijo in družabnostjo. Otroci pa so zelo radi priskočili na pomoč tudi Dejanu v kuhinji.

Domov smo odšli polni vtisov in hvaležni Gospodu za čudovito izkušnjo, ki se jo bomo še dolgo spominjali.

Darija

ANDREJ KOSIČ: TRPEČA METAMORFOZA

Foto: Marjan Verč

V nedeljo, 15. aprila smo v Jožefovi galeriji odprli razstavo slikarja Andreja Kosiča, ki nosi pomenljiv naslov TRPEČA METAMORFOZA. Avtorja so podprli številni obiskovalci, med katerimi je bilo tudi veliko slikarjev.

Avtor se je rodil leta 1933 v Rupih pri Gorici (Italija). Že več kot šest desetletij se posveča slikarstvu, ob tem pa je prehodil tudi pot uspešnega podjetnika ter odigral vlogo skrbnega moža in očeta petih otrok. Zaveden Slovenec ni poznan le na Goriškem, saj se je, predvsem s svojimi krajinskimi akvareli,

uveljavil v mednarodnem prostoru, kjer je dobil mnoge nagrade in priznanja (Neapelj, Tokio, Rim ...). Akvarelne slike so interpretativno razpete od postimpresionistične manire do sloga poetičnega realizma ter vedno oplemenitene z domačnostjo in sporočilnostjo. Kosič se posveča tudi oljnemu slikarstvu, ilustraciji, grafičnemu oblikovanju in slikanju predlog za vitraje. Vrsto vitrajev je ustvaril za cerkev v Rupih, za katero je naslikal tudi križev pot.

Umetnika ne navdihuje le lepota stvarstva, ampak tudi

trpljenje. Nove vsebinske razsežnosti je svojemu opusu dodal s ciklom akvarelov, ki nosi naslov Nedorečeno. Dela, ki so začela nastajati okrog leta 1997 so bila odlično in pomenljivo predstavljena tudi v duetu z žal že pokojnim akademskim kiparjem Stanetom Jarmom, in sicer v Galeriji ARS SACRA v Mariboru. Kosič je v njih, na modro tonsko orkestracijo ubranem barvnem razponu, predstavil neizbežne trpljenjske usode, ki so družbo zajele v času vojnih in povojnih grozot. Vsak posameznik pa je v množici ljudi vseh generacij ostal individuum, s specifično zunanjo in notranjo podobo, z zgovornim obrazom in držo telesa. Avtor je z vsako potezo čopiča svojim akterjem vdahnil izrazni koncentrat.

V drugem desetletju 21. stoletja je Andrej Kosič nadaljeval z razmišljanji in ustvarjalnimi prizadevanji na trpljenjsko tematiko.

Nastale so »Trpeče metamorfoze«. Avtor obuja zgodovinska dejstva in lastne spomine na drugo svetovno morijo, osebna presunljiva občutja ob obisku slovenskih grobišč in drugih pomnikov, tako na slovenskem kot na italijanskem ozemlju, ki ostajajo kot neizbrisna sled tega krutega časa in njegovih grozodejstev. A vsebine so tokrat podane povsem drugače. Celote se namreč odmikajo od realističnega odslikovanja, se zastirajo, ostajajo nedoločljive, »nedorečene« in se gibljejo v smeri bolj ali manj radikalnih stilizacij in abstrahiranj. Praga nefigurativnega, nepredmetnega slikarstva pa avtor ne prestopi, zato so tematski oviri sluteni, podani na asociativni, metaforični in simbolni ravni. V likovno izpovedanem ostajajo prepoznavni posamezni detajli, kot so lobanje, roke, bodoča žica, pajčevine, koli, zemlja, kamni in tektonika prostora, s katero vzpostavi jame in globeli.

Slike prinašajo novo motivno snov, predvsem pa predstavljajo odločne, večplastne in kompleksne metamorfoze avtorjevega likovnega snovanja, ki zajemajo interpretativni slog, s tem pa način, pristop in tehniko likovne vizualizacije. Serijo slik je ustvaril v oljni slikarski tehniki in skozi proces plastenja slikovne podobe razkrival in izčiščeval, hkrati pa zastiral svoje zgodbe, svoje poglede in mišljenja. Koloristični nabor je spremenil in ga pomenljivo osmisli. Paleta je intenziviral in omejil na sugestivne, asociativne in simbolne barve, na rjave, modre in zelene tone, vzete iz naravnega sveta in hkrati iz njega odmaknjene v pomenljivejše sfere, pa na izrazito temne, črne barvne sledi in na nepogrešljivo belo. Tako črna kot bela ima svojo vlogo in svoj pomen. V črni se reflektirajo temna stanja njegovih vsebin, bela pa prinaša pomiritveni trenutek v zgoščene in v srednje temno

barvno stanje ubrane kompozicije. Zdi se, da na simbolni ravni prikliče misel na spravo. Iz toplo-hladnih barvnih dialogov pa vznikajo misli o večnih analogijah življenja.

Slikar se je odločil za enoten kvadratni format s par izjemami. Izbrana oblika simbolizira zemeljsko in tako že s slikovnim ekranom povzema življenje in njegove situacije.

V delih je prisotna ekspresivnost, ki jo opazimo tako v barvah, kot v potezi. Poteza se sprošča in na avtorsko artikuliran način povzema vsebinsko bistvo.

Tančice, pajčevine, lazurne koprene dogajanje napolnjujejo s skrivnostno atmosfero. Lahko jih pojmujejo kot zakritje grozodejstev ali pa razkritje spoznanja, da je vse podvrženo minevanju.

»Trpeča metamorfoza« govori o spremembah, o preobrazbi, tako likovnih idej oz. tém, kot likovnih pristopov. Posredno pa govori o spremembah

vsega živega, tako človeka kot narave, o vpetosti v naravni časovni krogotok, o času, razpetem med rojstvom in smrtjo, o ciklu življenja, ki kroži, tako kot letni časi. Vsak konec pomeni nov začetek, vsaka smrt novo življenje, zato slikovnim postajam človeškega trpljenja doda še vstajensko, petnajsto postajo, v kateri barve, še posebej rdeča in tople žarilne, na simbolni ravni predstavljajo prestop v novo življenje. S tem avtor vsemu člo-

veštvu omogoča doživetje katarze in na svoj ustvarjalni svod vpne novo upanje. Trpljenje se preobrazi v svetlobo, v večno življenje.

Kosičevo naj-novejše umetniško delovanje ni le komunikacija z vizualno stvarnostjo, ampak likovna meditacija, razmišljanje o tematiki vojnega in povojnega trpljenja, o smislu nesmisla, navsezadnje tudi o trpljenju in odhajanju, o vsem, kar je neločljivi del našega življenja. Po Norbertu

Lyntonu je umetnik tudi učitelj, njegovo delo pa apel. In iz slik Andreja Kosiča je slišati krik: »Nikoli več vojne!«

Globoko sporočilne slike so bila več mesecev razstavljena na Cerju, kjer stoji pomnik braniteljem slovenske zemlje in poteka Pot miru po Krasu. Do konca maja pa bodo nagovarjale v Jožefovi galeriji.

Anamarija Stibilj Šajn

NIKOLAJEV VEČER

Vsak tretji četrtkov večer v mesecu se v Jožefovi dvorani odvija poseben večer. Tako je bilo tudi v mesecu aprilu, ko smo v okviru Nikolajevih srečanj gostili sociologa Igorja Bahovca, ki je vsebino predavanja črpal iz papeževe spodbude »Radost ljubezni«. Papež Frančišek je v njej zajel sadove obeh sinod o družini, ki jih je sklical leta 2014 in 2015 in govori o ljubezni v družini. Igor Bahovec nam je osvetlil papeževo poslanico z vsebino, ki je bila podana na razumljiv način, praktična in podkrepjena z rezultati raziskav.

Veselje, pogum in upanje so le nekatere izmed vzpodbudnih besed, s katerimi nas papež v svoji poslanici vabi k polnejšemu krščanskemu življenju. V razmislek in

za spraševanje vesti lahko vsak zase odgovori na tri vprašanja:

- ⇒ **Od kod črпам veselje v svojem življenju? Znam jaz koga razveseliti in na kakšen način?**
- ⇒ **Kdo mi daje in kdo mi jemlje pogum?**
- ⇒ **Kdo ali kaj je moje upanje?**

Na koncu smo bili povabljeni, da v svojem življenju zaorjemo novo ledino z novo svežino in navdušenjem, ki lahko pride samo iz globokega in živega odnosa z Bogom. Silna je moč molitve, so okusili že mnogi svetniki in svetnice.

Foto: Marjan Verč

Prva sveta obhajila
2018

Foto: Marjan Verč

Sveta birna
2018

**10. POLETNI
GLASBENI
FESTIVAL**
Logatec 2018

27. 6. – 1. 7. 2018, vsi koncerti ob 20.30

Sreda, 27. 6.
cerkev Rožnovenske matere Božje,
Gor. Logatec
MePZ Adoramus
Večerni ave

Četrtek, 28. 6.
cerkev sv. Nikolaja, Dol. Logatec
Komorni orkester NOVA
Skandinavija

Petek, 29. 6.
cerkev sv. Nikolaja, Dol. Logatec
Glasbena šola Logatec
Mladi virtuoz

Sobota, 30. 6.
Trg sv. Nikolaja, Dol. Logatec*
Pihalni orkester Logatec
Glasba brez meja

Nedelja, 1. 7.
Trg sv. Nikolaja, Dol. Logatec*
**Eva Černe in Simfonični
orkester Cantabile**
Od opere do muzikala
vstopnina: predprodaja 10 C, na dan koncerta 15 C

* v primeru dežja v Športni dvorani Logatec

prostovoljni prispevki / vstopnice za zaključni koncert: www.eventim.si in prodajna mesta v sistemu Eventim
(Petro). Turistična pisarna Logatec, Pošta Slovenije

org.: Simfonični orkester Cantabile / festival sofinancira občina Logatec
dodatne informacije: info@cantabile.si

www.cantabile.si | www.adoramus.si | www.gslogatec.si | www.godba-logatec.si

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.